

secretari i feia la guia. La guàrdia civil firmava la guia i avall. Rocapruna depenia de Beget. Hi havia més relació amb Beget que amb Camprodon. Amb el canvi es va agregar Beget i Rocapruna a Camprodon, a l'any 68 o 70. Ho recordo perquè, fent de carter, em van dir que havia d'avisar l'agutzil de Beget per que ell avisaria a la gent de les cases si havia alguna necessitat. A Rocapruna també havia de venir avisar la gent, però ens van posar d'acord i jo avisava als veïns. Jo feia d'enllaç entre l'Ajuntament de Camprodon amb l'agutzil de Beget a l'hora d'avisar als veïns de Rocapruna.

Vostè, Cisquet, a més de ser el correus de Rocabruna i Beget, es va convertir en l'enllaç entre Camprodon i Rocabruna i Beget, i va canviar de lloc de residència.

Sí, llavors va ser quan van treure el transport escolar. Nosaltres, si no arriba a ser això, seríem encara a Rocapruna. Jo tenia el nen, en Miquel, que tenia 9 anys quan vam venir aquí a Camprodon. Però jo encara em vaig sacrificar tres anys de quan van treure el transport escolar. Van dir que tots els que tinguessin mainada, la mainada havia d'anar a la Canya, a l'Escola Llar de la Canya. En Miquel tenia 6 anys i només teníem un fill, i per treure'l ens recava una mica perquè s'havia d'estar tota la setmana allà. Llavors vàrem venir a reclamar i demanar si podia venir a Camprodon i el transport. Van dir que no, que el transport s'havia acabat i que no es podia fer transport. Llavors vaig dir a l'alcalde, que era el senyor Güell, que li volia demanar una cosa: "El meu fill pot venir aquí a Camprodon a estudi si jo el porto?" I va dir: "Sí, i tant. Tots poden venir si volen, però és clar, no hi ha transport". "Guati, li vaig dir, jo només en tinc un i em sacrificaré perquè ell no té cap culpa que hagi vingut al món, sinó el tinc jo, però em sacrificaré. Jo sé que un altre dia, quan serà gran, poder a casa meva no podrà estar-hi, però, al menys, mentre sigui petit jo poder-li donar tota la meva educació, el que sé, i acabat ell que no pugui dir que els meus pares no em varen ensenyar això, allò i que no pugui tenir l'amor del pares". I em vaig sacrificar tres anys venint a Camprodon cada dia al dematí a porta'l i llavors esperava el correus i quan el tenia m'anava cap a Rocapruna i Beget i quan tornava a pujar, al vespre, em quedava dues hores a casa a treballar, poca cosa ja que havia de tornar a venir a buscar la mainada aquí. Van ser tres anys i vàrem decidir plegar, ja que el meu pare es feia gran i llavors no podia treballar gaire i a casa teníem quatre vaques i un parell de truges i qui se la carregava era la dona, i el pare l'ajudava però en acabat ja no podia ajudar-la gaire. Aleshores vam venir a viure a Camprodon i jo vaig fer el correu d'aquí Camprodon igual i vaig repartir igual.

I vostè repartint les cartes a totes les cases era la persona més coneguda.

Ah, sí, sí. El correus d'abans era molt diferent d'ara, perquè anaves a una casa i eres molt ben arribat sempre: "ja ha arribat el correus". En aquell temps no hi havia tanta comunicació com hi ha ara. Hi havia noies que festejaven i rebien la carta del xicot, d'altres que el noi feia la mili, s'estava fent de soldat i a casa seva esperaven la carta, i quan la portava deien: "guaita, tenim carta del noi". I la xicota a vegades no rebia carta del xicot però veia que feia aquella cara tan alegre... Ja això sol també t'agradava... Hi havia cartes de tota mena. Quan arribava una factura a Beget t'estimaves més no veure-la, però... bueno, tots feien bona cara, inclús, a vegades, et convidaven i tot. "Si vols beure, si tens set... Vols dinar alguna cosa? Seu aquí a dinar" –"No, no, no vull dinar, gràcies." Tots t'acollien molt bé, eh?

Hi havia moltes cases per passar?

Sí, hi havia moltes cases. A pagès no hi anava pas, però a les del poble, tant a Rocapruna com a Beget, anava a cada casa. Tothom m'apreciava molt i jo també en ells, perquè s'havien portat molt bé amb mi. I encara els recordo a tots i quan ens trobem fem moltes festes.

Parlant de la seva feina i de les relacions que tingué amb tantes persones diferents. Guarda molts records de persones i de llocs on ha viscut?

El que recordo més és a Can Torrent. A Can Torrent de Rocapruna hi havia en Cisquet, la Caterina, en Josepet i la Rossita. Els dissabtes anava a fer de barber i jo l'ajudava. Quan acabava la feina feien, a vegades, la queixalada i en Cisquet i el personal del poble que havia vingut a fer-se afaitar feien el truc o la botifarra o el que sigui. Hi havia que menjaven i d'altres que miraven. Quan havien acabat, en Cisquet agafava l'acordió i ens tocava tres o quatre cançons i... en fi, aquella gent era molt bona gent. Jo sempre he dit que quan van marxar en Cisquet i els de Can Torrent, que van tancar la porta, va marxar la viga serrera del poble de Rocapruna. Les cases petites van anant marxant, marxant, marxant... i van marcar, però ells van marcar els que més. Can Torrent era una casa molt acollidora, podies anar allà a comprar. Hi havia Cal Ferrer i Can Po. Totes tres eren tres hostals que podies anar i tothom t'apreciava i tothom era ben acollit, però a Can Torrent era una casa que semblava que tenia una altra cosa que les altres no tenien. No sé, t'acollien tan bé... aquella gent. Per mi eren molt bona gent!

Quan ells van marxar jo vaig fer nou anys més de barber a Rocapruna els dissabtes al vespre. Anava a Can Torrent, que l'havien arrendat a en Quim de Can Magí, que en acabat se'n va anar, també ell, a Castelló d'Empúries. Com tothom anava marxant ell tampoc podia viure i va haver de marxar. Llavors quan van tancar Can Torrent, vaig anar a fer de barber a Can Po, una temporada els dissabtes al vespre, de les vuit fins a la una o dues de la matinada. Afaitava i tallava els